

Bedankt voor het downloaden van dit artikel. De artikelen uit de (online)tijdschriften van Uitgeverij Boom zijn auteursrechtelijk beschermd. U kunt er natuurlijk uit citeren (voorzien van een bronvermelding) maar voor reproductie in welke vorm dan ook moet toestemming aan de uitgever worden gevraagd.

Boom

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikelen 16h t/m 16m Auteurswet 1912 jo. Besluit van 27 november 2002, Stb 575, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoeding te voldoen aan de Stichting Reprorecht te Hoofddorp (postbus 3060, 2130 KB, www.reprorecht.nl) of contact op te nemen met de uitgever voor het treffen van een rechtstreekse regeling in de zin van art. 16l, vijfde lid, Auteurswet 1912.

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16, Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten, postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

No part of this book may be reproduced in any way whatsoever without the written permission of the publisher.

info@boomamsterdam.nl
www.boomuitgeversamsterdam.nl

Redactioneel

In een even woedende als droefgeestige bijdrage aan de bijlage Wetenschap & Onderwijs van het NRC Handelsblad beschrijft Vincent Icke de telkens terugkerende overwinning van het obscurantisme. Hij ziet de bedreiging van wat hij noemt *Oeვენietekenne, ebbewenooitgehad*. Aan de andere kant maakt hij begrijpelijk hoe het werkelijk mis kan gaan met de psychoanalyse als behandelvorm. De analyse is nog steeds een stroming die afwijkt van de gebruikelijke maatschappelijke tendenties en het zou kunnen dat daardoor de noodzakelijke steun wegvalt. Over soortgelijke beslissingen zegt Icke: 'Dus worden onderwijs, kunst en wetenschap in rap tempo gesloopt. Niet – zoals ik vroeger wel eens dacht – door de knechten van het grootkapitaal, maar door je eigen ministers en staatssecretarissen, de knechten van de aardappelpuree.' Zo zou het me niets verwonderen als binnenkort, behalve op een paar geprivilegieerde eilanden alleen korte therapieën (echt kort, vijftien of tien keer bijvoorbeeld) vergoed zullen worden. De psychoanalytici wapenen zich daartegen door zich inhoudelijk verder te ontwikkelen, zoals blijkt uit een niet aflatende stroom van publicaties via de oude media en nu ook via Internet. Naar de buitenwereld is er een stoet onderhandelaars, die zich in hun arbeid gesteund weten door allerlei feestgedruis: bijeenkomsten waar (hoge) gasten meer dan welkom zijn. Allerlei data helpen daarbij. Dit zo droeve feestjaar is in Nederland begonnen met het tachtigjarig bestaan van de Nederlandse Vereniging voor Psychoanalyse, werd in het midden gemarkeerd door het halve-eeuwfeest van het Nederlands Psychoanalytisch Genootschap en zal worden afgesloten op 8 november met een symposium geheten *De Psychoanalyse rond(t) de eeuw*, een gemeenschappelijke manifestatie van die twee verenigingen. Die zal vast interessant worden, mits ze niet in een apologie onttaardt. Natuurlijk is het goed om jezelf aan de wereld te laten zien en dat ook via de moderne technieken van marketing en lobbying, maar een voorwaarde voor blijvend succes is goed werk dat door anderen en onszelf als zinvol wordt ervaren. Dit werk moet ook gerapporteerd worden, met woorden en met cijfers indien mogelijk. Het nadenken, de hypothesen, de minieme stappen op weg naar het laten begrijpen van de wereld van de patiënten, dat is een van de taken van dit tijdschrift. Dat levert geen 'Nieuwe Freud' op, maar ook geen schijnwetenschap, waarbij driften, emoties, angsten en wanen uit hun context worden gehaald en verward met plaatjes van hersenen.

In het streven naar het beschrijven van het soms tegenstrijdige van de waarheid vervult het Tijdschrift een rol. Het is daarbij soms controversieel, maar de oplage groeit gestaag. Geheel onuitgelokt staan er dit jaar in elk nummer

brieven van lezers die het niet eens zijn met wat we publiceren. Soms wordt het te weinig analytisch gevonden en soms te veel, maar we zijn de oprichtingsfase voorbij. Dat blijkt uit verschillende signalen. We kunnen de eerste redacteuren van de tweede lichting verwelkomen. Voor Roos van der Mast (thans hoofdredacteur van het Tijdschrift voor Psychiatrie) zijn Eugenie Oosterhuis en Willem Heuves in de plaats gekomen. Beiden zijn actief lid van de Nederlandse Vereniging voor Psychoanalytische Psychotherapie, analyticus en kindanalyticus; de eerste is opleidingsanalytica voor kinderen en volwassenen bij de Vereniging en de tweede opleider bij het Genootschap. Allebei zijn ze van harte verwelkomd door de redactie en we konden ze gelukkig direct fors aan het werk zetten. Reeds elf stukken gingen door hun handen. Een belangrijke drempel is overschreden nu alle aan het Tijdschrift deelnemende verenigingen besloten hebben hun collectief abonnement te verlengen. Het Genootschap besloot dat te doen voor vijf jaar en de Vlaamse Vereniging voor Psychoanalytische Therapie gunde ons alvast één jaar, in afwachting van een verdere verlenging, waartoe pas door haar algemene ledenvergadering in het voorjaar van 1998 besloten kan worden. De andere verenigingen kozen voor twee of drie jaar als tussenmaat.

Professor Verhaeghe uit Gent deelde ons mede dat zijn faculteit heeft besloten 'dat uiteindelijk de publicaties in de eigen taal niet meer ondergewaardeerd worden ten opzichte van de "internationale" (lees: Engelse) publicaties, in de veronderstelling dat aan een aantal randvoorwaarden [(blind) peer review en opname in internationale databanken] voldaan wordt.' Het volwaardig verklaren van het Nederlands is logisch, vooral in dit zo talige vak. Het is ook een teken van zelfrespect. Laten de andere universiteiten dezelfde kant op gaan. Wij doen aan blind peer review-ers. Onze reviewers zijn capabele mensen en het Nederlandstalige psychoanalytische terrein is tegelijkertijd zo klein én zo rijk geschakeerd dat altijd sommige reviewers sommige auteurs herkennen, maar nooit alle reviewers één auteur. Dezelfde Verhaeghe suggereerde ons de uiterlijke tekenen in het 'gepeerreviewde' Tijdschrift aan te brengen: vermelding in het colofon en vermelden van instuur- en acceptatiedatum. Daar zijn we met ingang van dit nummer mee begonnen. Voorts onderzoekt de uitgever de mogelijkheid van opname in een aantal elektronische databestanden. Deze bereidt tevens een eigen website op Internet van ons tijdschrift voor.

Kortom, we bewegen ons in de wereld en treffen daar aan wat er zoal te vinden is. Dat stemt niet altijd tot tevredenheid, maar wat we doen wordt gezien en ontmoet waardering en dat zorgt ervoor dat wij het werk met plezier en met de nodige zelfkritiek voort kunnen zetten.

Hans Reijzer

Literatuur

Icke, V. (1997), *Gegroet Aardling!* NRC Handelsblad, 5 juli 1997.